

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a JUDr. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **L.T.B.V.** proti žalovanému : **Komise pro rozhodování v věcech pobytu cizinců Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad štolou 3 Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.3. 2009, č.j. CPR-17954-1/ČJ-2008-9CPR-C249,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, za účelem zaměstnání, vydaného Inspektorátem cizinecké policie Plzeň dne 24.11.2008 pod č.j. CPPL-42095/ČJ-2008-62PT.

Žalovaný správní orgán vyšel v odůvodnění svého rozhodnutí ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 2.6.2008 do 4.9.2008 a dne 1.9.2008 podala opožděně, po lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů žádost prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání podle § 44a cit. zákona. Jako důvod zmeškání lhůty uvedla nemoc na důkaz svého tvrzení předložila výměnný list – poukaz k ošetření vystavený lékařkou dne 1.9.2008. Žalovaný dále zjistil, že správní orgán učinil u zaměstnavatele – firmy GRAMMER CZ, s.r.o. šetření, při kterém z docházkových listů vyplynulo, že žalobkyně nebyla v rozhodné době v pracovní neschopnosti a pravidelně docházela do zaměstnání a v době od 29.7.2008 do 17.8.2008 měla dovolenou. K tomu žalobkyně ve správním řízení do protokolu ze dne 10.10.2008 uvedla, že

v době, kdy mohla žádost podat, neměla od svého zaměstnavatele smlouvu o prodloužení zaměstnání a ta jí byla vystavena až 1.9.2008. Uvedla, že v té době sice byla nemocná, ale neschopenku odmítla, aby nepřišla o prémii. V důsledku těchto zjištění bylo správním orgánem 1. stupně vydáno usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle § 169 odst. 7 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně, která uvedla, že se na území ČR zdržuje již 4 roky bez jakýchkoliv problémů se zákonem, v minulosti podnikala a žádosti podávala vždy včas, ale v novém zaměstnání jí byla prodloužena smlouva až ke dni 1.9.2008. V době, kdy dle lékařské zprávy měla být v domácím ošetření docházela do práce z důvodu, aby nepřišla o pracovní smlouvu, kterou chtěla doložit k žádosti o prodloužení pobytu. Uvedla, že si je vědoma svého pochybení.

Uvedené důvody zmeškání lhůty žalovaný neposoudil jako důvody na vůli cizince nezávislé, které by bránily včasné žádosti. Žalobkyně mohla žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podat již 120 dní před uplynutím platnosti povolení k pobytu. Žádost mohla být podána i bez náležitostí, neboť nedostatky žádosti bylo možné následně odstraňovat postupem podle § 45 odst. 2 právního řádu. V tomto případě žalobkyně podala svou žádost opožděně dne 1.9.2008, když posledním dnem zákonné lhůty k podání žádosti byl den 21.8.2008. Na základě uvedeného nezjistil žalovaný v postupu správního orgánu 1. stupně pochybení s tím, že pro zastavení řízení byly splněny podmínky ust. § 47 odst. 1 a § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999Sb.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí z nesprávného posouzení věci, neboť žalobkyně byla ve špatném zdravotním stavu, i když se značnými problémy docházela do práce, aby získala prodloužení pracovní smlouvy. Uvedla, že její zdravotní stav neumožňoval jakékoliv další aktivity. Namítala, že správní orgány se striktně držely ustanovení zákona, ale neposoudily věc žalobkyně v celém kontextu. V uvedeném spatřovala pochybení a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že námitkami uplatněným v žalobě se žalovaný již zabýval na základě odvolání žalobkyně a vypořádání se s těmito námitkami obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě údajů shromážděných v průběhu správního řízení správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto postupoval v souladu s zákonem č. 326/1999 Sb. i správním řádem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 250l a násl. zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.). a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud věc žalobkyně posoudil podle následující právní úpravy , platné v době rozhodování správních orgánů obou stupňů.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k

pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle § 169 odst. 7 písm. d/ zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobkyně zmeškala lhůtu k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, když svou žádost o prodloužení tohoto povolení podala až 1.9.2008. Žalobkyni bylo naposledy uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, platné od 2.6.2008 do 4.9.2008, takže poslední den lhůty, ve které byla žalobkyně dle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců povinna žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR podat, připadl na 21.8. 2008.. Žádost žalobkyně ze dne 1.9.2008 doručená správnímu orgánu tentýž den byla evidentně podána v době, kdy již k tomuto úkonu žalobkyně nebyla oprávněna.

Žalobkyně si této skutečnosti, tj. zmeškání lhůty stanovené v § 47 odst. 1 větě první zákona o pobytu cizinců k podání předmětné žádosti je nepochybně vědoma, o čemž svědčí její výpověď do protokolů ze dne 4.9.2008 a 10.10.2008, předložený výměnný list –poukaz vystavený lékařkou, jímž byl proveden důkaz listinou a dále obsah podaného odvolání, jakož i podaná žaloba. Z uvedených listin vyplývá, že žalobkyně si po zjištění, že dne 1.9.2008 nepodala žádost o prodloužení pobytu včas, nechala vystavit od lékařky výměnný list- poukaz, kterým žadatelka tvrdila a dokládala nutnost domácího ošetření pro bolesti zad jako důvod na její vůli nezávislý, jenž jí bránil včasnému podání žádosti. Oproti tomu bylo v řízení z podkladů zaměstnavatele žalobkyně – z docházkových listů, jakož i ze samotného vyjádření žalobkyně nesporně zjištěno, že oproti vystavenému výměnnému listu – poukazu žalobkyně do zaměstnání pravidelně docházela a že tak činila, aby nepřišla o prémii. Žalobkyně přitom u svého zaměstnavatele – firmy GRAMMER vykonávala práce montážní dělnice.

Z uvedených důvodů má soud ve shodě s názorem žalovaného za to, že žalobkyně se v tomto případě vůbec nemůže dovolávat nové náhradní lhůty pro podání žádosti z důvodů na vůli cizince nezávislých (do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů), neboť takové důvody u žalobkyně nenastaly. Žalobkyně měla ve lhůtě stanovené v rozmezí 120 a nejpozději 14 dní před podáním žádosti dostatek časového prostoru a možností, aby svůj pobyt na území ČR upravila podáním včasné žádosti o prodloužení pobytu na území ČR. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 47 odst. 1 větě druhé váže důvody na vůli cizince nezávislé, jež mohou zhojit zmeškání lhůty na lhůtu stanovenou ve větě první citovaného zákonného ustanovení a tato úprava je výsledkem logického předpokladu, že v průběhu této lhůty může nastat situace, kdy cizinec nebude schopen si bez svého zavinění své poměry na území ČR upravit. Citované zákonné ustanovení tak je shovívavé k případům, kdy u cizince nastanou skutečně nepřekonatelné překážky, pro něž nelze žádost podat a žalobce si takové překážky nezaviní. Za takovou nezaviněnou překážku nelze považovat jen nenadálou nemoc, ale celou situaci, v níž se cizinec ocitl. V případě žalobkyně nebyla taková překážka náležitě prokázána pro chování žalobkyně, která, byť jí bylo vystaveno potvrzení o nezbytnosti domácího ošetření, docházela pravidelně do zaměstnání. Nadto jí tento výměnný list – poukaz byl vystaven až zpětně na dobu nemoci od 19.8 do 29.8.2008 s datem vystavení dne 1.9.2008, tj. v den, kdy se žalobkyně dozvěděla o tom, že její žádost je opožděná. Lze sice

pochopit, že, byla-li skutečně nemocná, pak tak činila pro zachování určitého finančního příjmu. Zda byla žalobkyně skutečně nemocná, však prokázáno nebylo a pokud by i měla tvrzené zdravotní problémy, pak z jejího dalšího chování (pravidelné docházení do práce) nelze jednoznačně dovodit, že nebyla schopna, byť i zprostředkovaně a byť i nedostatečnou , jen blanketní žádostí o prodloužení trvalého pobytu požádat. Není proto důvodná námitka žalobkyně, že by správní orgány neposuzovaly situaci v plném kontextu okolností , naopak žalovaný posoudil námitky žalobkyně komplexně a nemohl dovodit, že šlo o důvody na vůli žalobkyně nezávislé.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány ve svých závěrech o opožděném podání žádosti a o vyloučení možnosti zhojení zmeškání lhůty podáním žádosti v nové, náhradní lhůtě vycházely z nesprávného posouzení věci. Správní orgány rozhodly v souladu se zákonem , neboť okolnosti, pro které žalobkyně nepodala žádost včas, posoudily na základě dostatečně provedených šetření a zhodnotily je podle odpovídajícího zákonného ustanovení, které není svým obsahem striktní dikcí, nýbrž zakotvuje časovou benevolenci pro konání cizinců spočívající v dostatečném časovém rozpětí pro podání žádosti.

Soud se také plně ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že žalobkyně mohla ve stanovené lhůtě podat i neperfektní žádost, kterou bylo možné následně doplnit o zákonem požadované náležitosti.

Řízení o žádosti žalobkyně bylo proto právem zastaveno podle § 169 odst. 7 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. července 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková